

Proloog

Anderhalf jaar geleden, iets buiten Metz, Frankrijk

De sirenes in de verte kondigen de komst van de hulpdiensten aan en Lucienne kan alleen maar hopen dat ze op tijd zijn. Ze heeft moeite om adem te halen. Ze ligt op haar buik op de keukenvloer, haar wang drukt pijnlijk tegen het ruwe oppervlak van de plavuizen en ze voelt de druk van François' voet op haar rug net onder haar beha. Hij maakt het haar zo onmogelijk om overeind te komen. De wanhopige poging die ze heeft ondernomen, werd onmiddellijk bestraft doordat hij eenvoudigweg meer kracht uitoefende met z'n voet, waardoor ze niets anders kon doen dan blijven liggen.

Haar hart slaat onregelmatig, een straal bloed loopt uit de wond op haar hoofd over haar slaap en ze probeert haar oog dicht te houden, zodat het er niet in loopt, maar het kleeft warm en plakkerig aan haar wimpers. Haar rug, waar hij haar met z'n schoen op de grond gedrukt houdt, gaat steeds meer zeer doen, maar dat is nog niets vergeleken met de pijn in haar keel en op haar borst. Ze kan nauwelijks geloven dat hij haar nog geen tien minuten eerder heeft getracht te wurgen.

Een ellendige minuut lang dacht ze werkelijk dat ze er geweest was. Er dansten sterretjes voor haar ogen en ze kreeg steeds meer moeite met ademen, terwijl haar zicht afnam en ze het bloed in haar slapen voelde gonzen. Net toen ze dacht dat het voorbij was, misschien zelfs wel opgelucht dat er eindelijk een eind kwam aan de maandenlange dreiging, had hij haar losgelaten en snakkend naar adem was ze van de rand van het bed op de grond gevallen. Even had ze op de grond naar adem liggen happen in de verwachting dat hij haar elk moment opnieuw zou aanvalen, maar toen dat niet gebeurde, had ze zich kruipend uit de voeten proberen te maken. Een paar minuten lang was ze in de hoopvolle veronderstelling geweest dat ze erin zou slagen op handen en voeten de achterdeur te bereiken, maar vervolgens had hij haar in de keuken op z'n dooie gemak ingehaald.

‘Waar denk jij naar toe te gaan?’

Een trap tegen haar linker elleboog zorgde ervoor dat ze met een pijnlijke kreun languit op de grond viel en het gewicht van z'n voet op haar rug drukte haar vervolgens stevig op de vloer. Snikkend was ze blijven liggen. Toch was ze nog niet zo ver dat ze wilde opgeven en toen ze heel voorzichtig haar hoofd had opgetild en had gezien dat ze vlakbij de zware ijzeren deurstopper in de vorm van een teckel lag, had ze voorzichtig haar rechterhand naar voren gebracht.

Tergend langzaam was ze er in geslaagd haar vingers om het lange, zware lijf van het ijzeren voorwerp te sluiten en in een laatste wanhopige uitbarsting had ze zich met alle kracht die ze kon opbrengen met de teckel in haar hand geprobeerd om te draaien. Ze had een wilde zwaai gemaakt in de hoop hem ergens, waar maakte niet uit, te raken, zodat hij haar lang genoeg los zou laten om haar de gelegenheid te geven er door de keukendeur vandoor te gaan. Helaas was het anders gelopen.

Wat een krachtige zwaai had moeten zijn, was door haar liggende positie en haar pijnlijke benauwdheid niet meer dan een gevoelige tik geworden. De kreet, die hij slaakte was meer vanwege het onverwachte van haar aanval dan van pijn, al was het haar gelukt hem met de teckel tegen z'n knie te raken. Het resultaat was dat hij de teckel met een bijna woeste grauw uit haar hand had gewrongen, waarna hij haar ermee op haar hoofd had geslagen wat een bloedende hoofdwond heeft veroorzaakt.

Misselijk van de pijn en de toenemende angst is ze er inmiddels van overtuigd dat haar laatste uur is aangebroken.

'Jij vals kreng, nu heb je er toch echt zelf om gevraagd,' had hij gesist en de voet op haar rug had nog meer kracht uitgeoefend, zodat ze nu als een gestrande vis op het droge ligt te wachten op het einde.

Hoewel er diep van binnen nog een sprankje hoop is dat de mensen, die bij de sirenes horen, op tijd komen, heeft ze zich er al bij neergelegd dat het te laat is en ergens diep van binnen wil ze dat ook.

De maandenlange dreiging nadat ze haar relatie met François heeft verbroken, de treiterijen, de onverhoedse confrontaties, ze is er doodmoe van. Hoe vaak ze ook aangifte heeft gedaan, steeds weer stond de politie machteloos omdat ze hem niet op heterdaad betrapten, er geen fysiek bewijs was of wat dan ook.

‘Ik moet eerst worden vermoord voor jullie me eindelijk geloven!’ had ze eergisteren nog wanhopig uitgeroepen na een zoveelste bezoek aan het politiebureau en nu is het dan blijkbaar zo ver.

Hoewel ze onmiddellijk nadat hij op het erf verscheen de noodknop, die ze eindelijk heeft gekregen, heeft ingedrukt, zit ze zo ver van het dichtstbijzijnde politiebureau vandaan dat het rustig een uur kan duren voor er iemand komt. Ze hoort de sirenes, ze moeten op het landweggetje zijn dat naar haar huis leidt, maar haar hoop dat ze op tijd zijn, neemt met de seconde af.

Het wordt steeds moeilijker om adem te halen, haar keel is bont en blauw van z’n poging haar te wurgen en doordat ze voorover ligt en hij op haar rug duwt, kan ze alleen hele kleine beetjes lucht naar binnen zuigen.

Ze voelt zich licht in haar hoofd worden en dan opeens voelt ze een stekende pijn tussen haar schouderbladen als hij met z’n ruim tachtig kilo op haar rug gaat staan. Het liefst zou ze schreeuwen, maar ze kan nauwelijks meer uitbrengen dan een verstikte kreun en het klinkt alsof er iets scheurt en breekt tegelijk. In haar keel voelt ze iets borrelen en het dringt tot haar door dat hij haar longen heeft ingedrukt, zodanig dat ze geen lucht meer krijgt.

Terwijl haar laatste gedachte naar Marc gaat, die haar had gesmeekt bij hem in Metz in te trekken en nu ongetwijfeld woedend zal zijn dat ze niet op zijn aanbod is ingegaan, klauwen haar vingers wanhopig op de tegels op zoek naar iets dat haar kan helpen, maar de vloer is koud en leeg.

Ze merkt niet meer dat François z’n voet weghaalt, een laatste blik op haar werpt en dan haastig over haar heen stapt, de keukendeur opent en de tuin in loopt, zodat hij is verdwenen voor de politie haar oude boerenwoning heeft bereikt. Via een smal paadje verlaat hij haar met liefde aangelegde tuin en loopt met snelle pas langs het kleine bosje waar hij z’n auto heeft geparkeerd.

Ondanks reanimatiepogingen van één van de agenten komt hun hulp te laat. Nog voor de ambulance arriveert, blaast Lucienne de laatste adem uit.